

draait door

1. Juni 2025: Antwerpen

Iedereen is dood. Chris probeert zich te beheersen. Hij moet ophouden als een kip zonder kop rond te rennen. Normaal is hij rustig en handelt hij rationeel maar sinds gisteren is hij niet langer in staat helder te denken. Hij bevindt zich in een gemoedstoestand die nieuw voor hem is. Totale paniek heeft hem overvallen. Toen hij zich realiseerde dat iedereen, maar dan ook echt iedereen in heel de wereld dood is, zijn de stoppen doorgeslagen. De eerste dagen was hij nog in staat om redelijk te functioneren. Toen de ernst van de situatie steeds duidelijker werd, kon hij echter niet langer logisch denken en adequaat handelen. Uitgeremd hij, die zo trots is op de status van koele kikker, is in paniek geraakt. Dat is onvoorstelbaar. Geëmotioneerde mensen die niet helder denken, zijn malloten en nu is hij dus zelf idioot bezig. Hij probeert zichzelf tot de orde te roepen. Hij moet beginnen met zijn bureau op orde te krijgen. Die moet leeg zijn zoals altijd. Alles netjes opgeborgen in de juiste lade. Het enige wat erop thuishoort is zijn laptop, een pen rechts en links een Faber Castel met een perfect geslepen punt. Beiden evenwijdig aan de laptop met de punt naar boven en op 3 cm van de rand van de computer. Hoe is het mogelijk dat er allerlei spullen rondslingeren? De potloodslijper die in de tweede schuif rechts hoort, ligt achteloos op het toetsenbord. Hij kan zich niet voorstellen dat hij zelf deze wanorde heeft gecreëerd en toch moet dat het geval zijn. Het duurt niet lang of alles ligt op zijn plaats. Er moet ook nu gehandeld worden zoals in andere crisissituaties. Analyseer de situatie: wat is er problematisch en wat zijn mogelijke oplossingen? Chris beseft dat hij alles in het werk moet stellen om rustig te worden. Hij moet zich oprispen en wat eten, dat is een goed begin. Hij schrikt van de aanblik in de spiegel. Zijn halfflange blonde haren zijn al enkele dagen niet gekamd. Hoe zijn die trouwens op enkele dagen zo vet kunnen worden? Hij kan zich niet herinneren waar en wanneer hij zijn overhemd gescheurd heeft. Hij staart in de spiegel en ziet de ontredde op zijn gezicht. Wat heeft hij in godsnaam de laatste dagen uitgespookt? Hij schrikt nog het meest van zijn ogen, pure angst stralen ze uit. Eerst wil hij zich afwenden van zijn spiegelbeeld, dan beslist hij zichzelf recht in de ogen te kijken tot de angst eruit verdwijnt. Hij wil zijn blik pas afwenden als die ogen

terug zelfverzekerd kijken. Een hele tijd staat hij voor de spiegel. Zo lang tot het lijkt alsof diegene die hij in de spiegel ziet een ander is die naar hem kijkt. Bevreemdend, maar het helpt wel. Hij voelt zich een stuk rustiger. Kon hij maar een lekker hete douche nemen. Hij maakt tijd om zich uitgebreid te wassen. Tien flessen bronwater gebruikt hij en als hij na het afdrogen van zijn haren terug in de spiegel kijkt, valt er een zware last van hem af. Nu nog schone kleren en een stevige maaltijd.

Het lijkt absurd om pen en papier te nemen en alles wat gebeurd is sinds 21 juni op te lijsten, maar omdat hij al heel zijn leven problemen op deze manier oplost, neemt hij zijn Mont Blanc en een blocnote ruitjespapier. De pen is hem dierbaar en telkens hij ze openschroeft voelt hij een vreemd gevoel van trots over zich komen. Hij heeft ze 8 jaar geleden voor zijn 20ste verjaardag gekregen van het personeel. Zijn naam staat erin gegraveerd, in mooie goudkleurige letters: “Chris Vandermolen - Vandermolen shipyards”. Hij vergeet die dag nooit. Zijn vader had hem toen beloofd dat ze zich met de scheepswerf meer zouden richten op de absolute top van de markt. Chris pleitte al langer om grotere motorjachten te bouwen. Ze waren al twee generaties en tot voor kort succesvol bezig met het bouwen van stalen motorjachten. Zo'n tien jaar geleden bouwden ze nog 100 jachten per jaar. Dat waren schepen tot 18 meter lengte. Het bedrijf stelde toen een dertigtal mensen te werk. Heel af en toe bouwden ze een groter schip maar daar hadden ze helaas nooit veel winst mee gemaakt. Toen Chris 20 werd en wat meer verantwoordelijkheid in het bedrijf kreeg, waren ze dus begonnen grotere, meer luxueuze jachten te bouwen. Hij had zijn vader ervan overtuigd dat ze zo de crisis konden overleven en dat is hen ook gelukt. Er werken nu meer dan 50 mensen op de werf en zowel de omzet- als de winsteijfers zijn flink gestegen. De dag dat Chris zijn Mont Blanc kreeg, was dus een mijlpaal voor het bedrijf. Vandaag zijn ze Europees marktleider in het segment van de superjachten en Chris heeft ondanks zijn jonge leeftijd veel respect gekregen, zowel van hun leveranciers als van de concurrentie. Hij is CEO geworden en heeft het bedrijf op korte tijd terug succesvol en uiterst rendabel gemaakt. Hij werkt hard en het personeel waardeert dat. Vanuit zijn bureau ziet hij aan de kade de 2 gigantische jachten liggen die klaar zijn om opgeleverd te worden. Zij hebben deze juweeltjes gebouwd. Ook al zullen de schepen wellicht nooit varen

toch is Chris er enorm trots op. Alle maritieme tijdschriften hebben er uitgebreid over bericht en de commentaren waren bijzonder lovend. Dat de opdrachtgever dood is, is geen probleem want de sjeik heeft de schepen al betaald. Trouwens, waren ze niet betaald was dat ook niet erg, in een wereld zonder mensen is geld immers van geen tel.

Chris begint te schrijven, traag en alles in mooi gevormde kapitalen:

ZATERDAG 21 JUNI: ALARMSIRENES LOEIEN.

Alles is inderdaad vorige zaterdag begonnen: een mooie, warme voorjaarsdag. Vroeg in de ochtend had hij de werknemers die moesten overwerken, geïnstrueerd betreffende de werken die nog moesten gebeuren aan boord van de Almira I en de Almira II. Sjeik Al Ahmad was vorige week nog naar de zo goed als afgewerkte schepen komen kijken. Hij was bijzonder enthousiast. De schepen waren volledig naar zijn wensen gebouwd. Ze waren nog eens gaan proefvaren op de Schelde en ook de kapiteins waren in de wolken over de vaarcapaciteiten van de luxe jachten. Er waren nog een aantal opmerkingen, details die de opdrachtgever liever anders afgewerkt zag. Zo moesten alle asbakken vervangen worden door een model dat in de zijwanden verzonken zat en de kast op het lower deck voor het duikmateriaal moest anders georganiseerd worden zodat de duikflessen gevuld konden worden terwijl ze in de kast stonden. Er waren nog meer zaken die aangepast moesten worden en er zou nog flink doorgewerkt moeten worden want het was de bedoeling de schepen begin juli naar hun toekomstige thuishavens te varen. De Almira I naar Monte Carlo en de Almira II naar Jamaica. Daarom waren er die zaterdag een tiental mensen op de werf en zou er ook op zondag aan beide schepen worden gewerkt. Tijdens het schrijven flitst dit allemaal door Chris' gedachten. Het schrijven helpt hem zijn gedachten te ordenen. Toen de sirenes loeiden, keek iedereen op want normaal werden die enkel de eerste donderdag van de maand en op het middaguur geactiveerd om te controleren of ze goed functioneerden. Niemand stond er aanvankelijk bij stil, het zou wel weer een vergissing zijn van een of andere domme ambtenaar. Zo'n 10 minuten later reed de politie echter door de straten en de boodschap die door de megafoon galmde, bracht algehele

verwarring en ontsteltenis. Chris was onderweg van de kade naar de villa toen hij de boodschap hoorde.

“Dit is een noodsituatie. Ga naar huis, blijf binnen en volg nauwgezet de richtlijnen op die gegeven worden via de media. Waar u ook bent, kijk of luister naar de extra nieuwsuitzendingen.”

Chris was onmiddellijk terug aan boord van de Almira I gegaan waar hij zojuist zijn personeel had gebriefd. Iedereen was daar, dus konden ze samen op televisie naar de uitzending kijken. Toen hij voorbij de Almira II liep, zag hij dat Datu en Benjie al terug op hun schip waren en hij sommeerde hen mee te komen naar de Almira I. Paniek kon je het niet noemen, toch was iedereen flink onder de indruk. Datu vergat zelfs overschoenen aan te doen toen ze aan boord gingen. Kapitein Aquino riep hem dwingend tot de orde en hij trok braaf de hoezen, die in de gangway klaarlagen over zijn schoenen. Op beide schepen waren al sinds 4 maanden een kapitein en een mecanicien aanwezig, in dienst van de sjeik. Zij leefden aan boord zodat ze de afbouw volledig konden volgen, ze voerden proefvaarten uit en leerden de schepen op die manier goed kennen. Chris legde de Filipijnse bemanning uit dat er een noodgeval was en dat ze naar tv moesten kijken voor meer info. De werknemers werden geroepen en samen gingen ze naar het main deck waar een ruimte naast de fitnesskamer ingericht was als tv-kamer. Deze kamer was beduidend kleiner dan de grote salon, toch pasten ze er met z'n vijftien in. Niemand ging zitten want de meubels waren nog keurig afgedekt met witte linnen doeken omdat kapitein Aquino niet het risico wilde lopen dat er een krasje kwam op het prachtige interieur. Een flatscreen kwam tevoorschijn toen Aquino zijn iPhone nam en een volledige zijwand van de kamer liet zakken waarachter het gigantische scherm verborgen zat. Het werd geflankeerd door 2 mooie gouden kaders met sierlijk gekalligrafeerde Arabische teksten. Niemand had de sjeik durven vragen wat de teksten betekenden en zelf had die er niets over gezegd. Iedereen vermoedde dat het iets religieus was. Het netjes wegwerken van die wegschuivende wand in de onderliggende kamer was een heel karwei geweest. Er waren op het onderliggende dek naast 4 gastenkamers ook 5 kamers voor de bemanning. Twee grotere voor de kapitein en de mecanicien, alsook 3 kamers voor stewards die in

de thuishavens aan boord zouden komen. Een van die kamers was 30 cm kleiner geworden door deze constructie voor de tv-wand. Het resultaat was bijzonder geslaagd en Chris was fier telkens hij het systeem in werking zag.

Het scherm lichtte op en in duidelijke letters verscheen volgende tekst op het scherm:

"Er is een noodsituatie die voor heel België geldt. Ga naar huis en blijf binnen. Sluit ramen en deuren. Om 8:30 volgt er een extra uitzending met meer informatie."

Iedereen praatte door elkaar en de Filippino's: Aquino, Dakila, Datu en Benjie die er niets van begrepen, begonnen te roepen en te schelden. Ze waren duidelijk geïrriteerd dat ze moesten wachten tot iemand de boodschap voor hen kon vertalen. Frank, de elektricien, die het beste contact met hen had, maar niet zo goed Engels sprak, kon alleen uitbrengen: emergency! emergency! Na enkele minuten van algehele verwarring werd iedereen wat rustiger. Waarschijnlijk betrof het een incident in het industriegebied, stelden ze zichzelf gerust. Waarschijnlijk stond er bij Bayer een of andere installatie in brand met een relatief onschadelijke gifwolk tot gevolg. Die rampenplannen werden tegenwoordig veel te snel in werking gezet. Vorig jaar was er ook zo'n noodsituatie. Toen bleek er een trein ontspoord te zijn met een vermoedelijk giftig product. Heel het dorp was geëvacueerd. Achteraf bleek dat er op geen enkel moment gevaar voor de volksgezondheid was geweest. Dat heel België nu gealarmeerd werd, was vreemd, dat baarde hen nog het meeste zorgen. Ze moesten nog 5 minuten wachten, tijd die ze gebruikten om de Filipijnen te kalmeren. Toen het 8:30 was, verscheen er zonder intro en zonder inleidende tune een man op tv. Het was geen bekend gezicht zoals ze verwacht hadden en ook geen belangrijk politicus, maar een onbekende, streng ogende man in een zwart kostuum. Hij sprak met heldere en rustige stem:

"Sinds enkele uren heeft de World Health Organisation in Zwitserland meldingen vanuit de hele wereld ontvangen betreffende een onbekende uiterst agressieve ziekteverwekker."

Zo begon de boodschap. Het werd angstvallig stil in de tv-kamer, niemand sprak nog een woord. De man ging verder:

“Verschillende medische diensten hebben bericht over een aandoening die zich wereldwijd manifesteert. Op zeer korte tijdspanne gaat het om massale aantastingen. Dit is bijzonder alarmerend en omdat de meldingen uit de vijf continenten komen, is een drastische aanpak vereist. Zojuist is er in Zwitserland beslist om in alle landen van de wereld de nationale rampenplannen in werking te stellen. Later zal er meer informatie gegeven worden over de ziekte, haar symptomen en over een eventuele behandeling van de infectie maar voorlopig moeten alle mensen zich houden aan volgende instructies.”

De man verdween uit beeld en een eerste instructie verscheen op het scherm. Chris had de orders ondertussen zo dikwijls gehoord dat hij ze nu zonder veel problemen op zijn blad kon zetten.

"BLIJF KALM. VOLG DE INSTRUCTIES OP, DAN IS DE KANS OP BESMETTING KLEIN."

Chris was ervan overtuigd dat de kans dat de mensen gedisciplineerd zouden blijven heel gering was. Hij voelde aan zijn eigen reactie en aan die van de mensen rondom hem dat er al vlug chaos zou ontstaan. Toch zou hij trachten logisch en rustig te blijven handelen en hij nam zich voor iedereen zo veel mogelijk tot kalmte te manen. De man op het scherm nam zijn tijd om op het belang van discipline en burgerzin te wijzen. Al was de situatie zeer ernstig, toch moesten ze met zijn allen deze crisis zo goed mogelijk zien door te komen. Hij legde verder uit dat de genomen maatregelen zo ingrijpend waren omdat ze de verspreiding van de ziekte zo vlug mogelijk onder controle wilden krijgen en dat zou alleen lukken als iedereen zich hield aan de richtlijnen. Terwijl de eerste richtlijn op het scherm bleef staan, ging de man off screen verder:

“Er zijn al enorm veel besmettingen geregistreerd, dat wijst erop dat de infectie zich meer dan waarschijnlijk via de lucht verspreidt. Er is nog niet veel geweten over de ziekte en hoe ze overdragen wordt. Eén ding is echter zeker, hoe minder contact

je met anderen hebt, hoe kleiner de kans dat je geïnfecteerd raakt.”

Chris vroeg of iemand zich onwel of ziek voelde. Hij zag dat sommigen argwanend rondkeken alsof ze zochten naar sporen van verdacht gedrag. Toen Jan, een van de schrijnwerkers, zenuwachtig kuchte, had Chris de indruk dat sommigen hem hierop attent wilde maken. Alsof ze van hem verwachtten dat hij Jan direct zou aanmanen de kamer te verlaten. Een paar anderen merkten op dat ze eerst maar eens moesten luisteren naar de rest van de richtlijnen. Er verscheen onder de eerste instructie een tweede:

“GA NAAR HUIS, BLIJF BINNEN EN SLUIT ALLE VENSTERS EN DEUREN GOED AF.”

De omroeper van dienst hield een korte pauze zodat iedereen deze instructie rustig kon lezen en ging dan verder:

“Iedereen die niet opgevorderd wordt, moet proberen samen met de andere gezinsleden zo vlug mogelijk naar huis te gaan om zich daar zo geïsoleerd mogelijk op te sluiten. Opgevorderden zullen telefonisch, per mail of door de politie geïnstrueerd worden. Gezinnen die gescheiden zijn, moeten proberen iedereen thuis te krijgen. Luister eerst naar de volgende instructies, talm dan niet langer en probeer alle gezinsleden thuis te krijgen. Als de kinderen op eigen kracht thuis kunnen komen is dat te verkiezen. Als je de kinderen moet gaan ophalen, dan is dat zo. Maar vermijd daarbij zo veel mogelijk contact met anderen.”

Nu ontstond er pas echt commotie aan boord van de Almira. Een aantal van de werkmannen begon te telefoneren. Diegenen die geluk hadden en verbinding kregen, vroegen of de kinderen thuis waren en, als dat niet het geval was, hoe die thuis zouden geraken. Verschillenden onder hen vertrokken, zonder verdere uitleg. Chris probeerde ze nog tegen te houden, maar slaagde er niet in. Het was zover, paniek en chaos. Zelf moest hij niets dringend regelen. De banden met de weinige familieleden die hij had, waren verre van hecht. Intieme vrienden of andere geliefden had hij niet. Hij wist dat hij een loner was en hij voelde zich daar goed bij, zeer goed zelfs.

De meeste van zijn liefjes hielden het slechts enkele weken of maanden uit. Hij liet niet toe dat er iemand te dichtbij kwam. Ook de relatie die hij nu had, stond op een zeer laag pitje. Sommige van zijn werknemers vond hij wel sympathiek, maar ook die contacten bleven afstandelijk en koel. Chris was enig kind. Eigenlijk was hij al wees want zijn vader zat ver weg op Mauritius in het buitenverblijf van de familie. Hij woonde er met zijn nieuwe jonge vriendin. Zijn moeder was met de noorderzon verdwenen toen Chris 5 jaar was. Hij had nooit meer iets van haar gehoord. Chris vond het prettig om vrij en ongebonden te zijn. Hoe meer je had, hoe meer je kon kwijtraken, zei hij altijd. Hij had geen behoefte aan liefde of tederheid. Dat vonden velen vreemd maar het was al dikwijls gemakkelijk gebleken. Als hij zag hoe sommigen nu helemaal overstuurd raakten omdat ze zich zorgen maakten over hun kinderen, ouders, broers, zussen en andere naasten, prees hij zich gelukkig dat hij zich daar tenminste niet druk over moest maken. Het was gewoon een zorg minder dat hij met niemand rekening moest houden. Hij zou na de uitzending naar de villa gaan en zich opsluiten, de kans op besmetting zou bij hem heel klein zijn. De volgende richtlijn die op het scherm verscheen, vond Chris heel bizar.

"GEBRUIK GEEN OPENBAAR VERVOER. DAT WORDT VANAF 12:00 U. STILGELEGD."

Het was logisch dat overdrukke treinen, trams en bussen te vermijden waren, toch zouden veel mensen het openbaar vervoer nodig hebben om thuis te raken. Wat moesten zij doen die voor de middag niet thuis konden komen? De uitleg die de reporter gaf was verward en weinig overtuigend. Het kwam erop neer dat ze moesten kiezen voor het minste kwaad. Misschien raakten sommigen niet thuis, die moesten ter plaatse blijven en naar het dichtstbijzijnde gemeentehuis gaan waar voor opvang gezorgd zou worden. Theofiel, die aan boord van de Almira de laatste aanpassingen aan het dashboard aan het regelen was toen het alarm afging, probeerde al een hele tijd zijn vrouw te bereiken. Hij had daarjuist aan Chris verteld dat zijn vrouw met de kinderen onderweg was naar Oostende. Zij zaten zonder twijfel nog op de trein. Misschien wisten ze nog van niets en hij wilde ze verwittigen zodat ze zo snel mogelijk konden afstappen en de eerste trein terug konden nemen.

Misschien raakten ze dan alsnog op tijd thuis. Hij kreeg echter geen verbinding. Ook anderen waren constant drukdoende met hun I-BW smartphone, maar slechts af en toe kreeg er iemand verbinding. Verschillende werknemers waren vertrokken omdat ze niemand konden bereiken. Ze waren nu nog met zeven in de tv-kamer: twee werknemers, de bemanningsleden van de schepen en hij zelf. Chris vertaalde af en toe voor de Filipijnen, telkens zeer beknopt. Die gasten waren door het dolle heen want ze begrepen nog niet de helft van wat er gaande was. Omdat iedereen door elkaar riep, waren grote delen van de boodschap op tv niet goed verstaanbaar en dat stoorde Chris geweldig.

De volgende richtlijn was voorspelbaar:

"GEBRUIK JE SMARTPHONE OF HET INTERNET ZO WEINIG MOGELIJK. COMMUNICEER ENKEL PER SMS."

De telefoonlijnen en het internet waren zodanig overbelast dat het moeilijk was connectie te krijgen, af en toe lukte het toch. Ook nu er dwingend gevraagd werd de lijnen open te houden voor de hulpdiensten, bleef toch iedereen druk in de weer met zijn I-BW. Ook Aquino probeerde verbinding te krijgen met zijn familie in Manilla. Het was duidelijk dat de mensen de richtlijnen aan hun laars zouden lappen. Dat beloofde niet veel goeds en eigenlijk wou Chris zo vlug mogelijk weg om zich in de villa terug te trekken. Weg van deze sukkel die dom en onverantwoord reageerden. De uitzending leek op zijn einde te lopen, hij moest nog even geduld hebben. De volgende verordening was een heel belangrijke.

"IEDEREEN DIE SYMPTOMEN KRIJGT, MOET ZICH MELDEN OP EEN VAN VOLGENDE NOODNUMMERS."

Er verscheen op het scherm een hele reeks telefoonnummers. Voor iedere provincie vier.

“Wie braakneigingen krijgt of diarree, moet zich onmiddellijk melden. Deze noodnummers mogen alleen gebruikt worden voor het aanmelden van zieken, op straf van gerechtelijke vervolging. Het is ten strengste verboden om zelf naar de dokter of naar het ziekenhuis te gaan. Het leger is gemobiliseerd en zal zieken

ophalen en naar speciale quarantaine sites brengen waar de mensen de beste zorgen zullen krijgen.”

Dat het leger ingezet werd, baarde Chris grote zorgen. Het uitzonderlijke nieuwsbulletin liep op zijn einde en de man eindigde met de boodschap:

“Ieder uur zal er via de media een update volgen met eventueel nieuwe richtlijnen en verordeningen. Luister en kijk naar de uitzendingen en volg alle instructies nauwgezet op.”

De geluidsband brak abrupt af. De richtlijnen en de telefoonnummers bleven op het scherm staan. Al bij al was die eerste boodschap een verwarde en slecht geregisseerde uitzending.

De twee werknemers die tot het einde van de uitzending waren gebleven, vertrokken ijlings. Ze woonden vlakbij en waren met de fiets komen werken. Chris wilde ook zo vlug mogelijk weg maar Aquino hield hem tegen. Hij moest meer uitleg geven. Chris wist hem ervan te overtuigen dat ze zich zo vlug mogelijk moesten afzonderen. Ze spraken af dat ze via kanaal 62 zouden communiceren. Ze hadden de marifoon de laatste maanden dikwijls gebruikt om te communiceren tussen schip en bureel. Chris beloofde dat hij direct na aankomst in de villa zou oproepen om hen grondig te brieven. Ook nadien zouden ze continu op kanaal 62 uitluisteren, zodat ze elkaar op de hoogte konden houden van de situatie. Hij droeg Datu en Benjie op naar de Almira II te gaan en zich daar op te sluiten. Aquino en Dalila moesten op de Almira I blijven. Aquino had er nog op aangedrongen dat Chris bij hen aan boord zou blijven, daar wou Chris absoluut niets van weten. De richtlijn was duidelijk geweest: “Zonder u zo veel mogelijk af.”

Onderweg naar de villa - slechts 50 meter lopen - realiseerde hij zich dat ook hij overstuur was. De uitzending was duidelijk slecht voorbereid, het leek erop dat ze bij de crisiscel ook in paniek waren. Als dergelijk alarmerende boodschap op deze manier gebracht werd, moest de situatie heel kritiek zijn. Overheden die rampenplannen opmaakten, wisten dat ze ten allen prijze paniek moesten vermijden want chaos is uiteraard nefast voor het oplossen van een crisis. Met de extra nieuwsuitzending die zojuist uitgezonden was, kon je er

zeker van zijn dat velen domme dingen zouden doen die een efficiënte hulpverlening zouden bemoeilijken zo niet onmogelijk maken. Dat wist de crisiscel die de uitzending organiseerde ook en toch had ze het nodig gevonden om op deze manier te communiceren. Voor Chris stond het vast: er zou paniek uitbreken en hij was vastbesloten om zich hierop voor te bereiden.

Zes dagen zijn er voorbij sinds die rampzalige 21ste juni. Chris legt zijn Mont Blanc neer. Hij heeft niet veel genoteerd maar hij heeft de eerste uren van die fatale zaterdag in gedachten gereconstrueerd en is een stuk rustiger geworden. Voor het eerst is hij in staat de toestand correct in te schatten. Het is niet nodig de volgende dagen even nauwgezet te overlopen. Een uiterst agressieve ziekteverwekker had binnen de 5 dagen de totale wereldbevolking aangetast en gedood. Iedereen behalve hemzelf. Hoe deze pandemie zich heeft kunnen voltrekken, is helemaal niet duidelijk. De onderzoekers hebben slechts enkele dagen kunnen werken want alle onderzoeken vielen stil omdat ook de wetenschappers stierven. Die eerste dagen waren er talloze alarmerende en dikwijls verwarde en tegenstrijdige mededelingen gedaan. Het enige wat al vlug duidelijk werd, was dat het om een infectie ging met een incubatietijd van ongeveer 48 uur. De eerste symptomen verschenen zowat 2 dagen na de besmetting. In het begin moesten de zieken overgeven en kregen ze diarree. Ze konden geen eten of drinken binnen houden. Ze droogden snel uit. Korte tijd nadien kregen ze felle koorts en gleden ze weg in een semi comateuze toestand. Dat proces voltrok zich razendsnel. Sommigen raakten zeer vlug na het opkomen van de eerste symptomen al in coma. Die comateuze toestand kon enkele uren duren of enkele dagen. Iedereen stierf, allemaal volledig uitgedroogd.

Chris denkt terug aan de talrijke nieuwsbulletins die de eerste dagen werden uitgezonden. Die maakten duidelijk dat de WHO in de nacht van 20 op 21 juni de eerste meldingen binnen kreeg en dit van over heel de wereld. Het was razendsnel gegaan, binnen de paar uur ging het over duizenden gevallen, vooral in stedelijke gebieden. Alle knipperlichten waren beginnen flikkeren en de internationale crisiscel werd met de hoogste spoed bijeengeroepen in Genève. De snelheid waarmee de epidemie uitbreide en vooral de globale verspreiding was ongezien. Tegen de ochtend ging het reeds over

miljoenen zieken. De specialisten legden uit dat de bacterie of het virus gemakkelijk en snel overgedragen werd, kort na de besmetting en dus lang voor de eerste symptomen verschenen. Men veronderstelde dat een aangetast individu al na enkele minuten iemand anders kon besmetten. Dat maakte dat een drager honderden of duizenden mensen kon besmetten vooraleer hij zelf ziektesymptomen kreeg. Dat de ziekteverwekker zich zo snel over de vijf continenten had verspreid kon twee oorzaken hebben. Ofwel moest er op 19 juni, twee dagen voor de uitbraak, één gigantische groep mensen besmet zijn. Die groep moest zich dan ook nog eens op korte termijn over heel de wereld verspreid hebben. Ofwel moest de besmetting op veel plaatsen tegelijkertijd plaats gevonden hebben. De tweede mogelijkheid was de minst waarschijnlijke want die zou impliceren dat er kwaad opzet in het spel was: biologisch terrorisme. Die piste werd echter al vlug verlaten omdat geen enkele bevolkingsgroep of geen enkele regio gespaard bleef. Bovendien had geen enkele organisatie de aanslag opgeëist. Waarschijnlijk was het dus vanuit één plaats op één bepaald moment vertrokken. Honderden beurzen, congressen, betogingen en festivals hadden die 19 de juni plaatsgevonden. Vele van die evenementen trokken tienduizenden mensen van over heel de wereld. Op sommige sportmanifestaties waren tot 80.000 mensen verzameld. In Californië was een groots dancefestival georganiseerd waar 145.000 jongeren van over heel de wereld naar toe getrokken waren. Men ging er dus van uit dat er op één moment, op één bepaalde plaats een massa mensen besmet was geraakt. Die waren zich de eerste 48 uur van niets bewust en verspreidden zich over de wereld. Ondertussen besmette ieder van die eerste zieken honderden, duizenden anderen. Die nieuwe gevallen tastten dan elk op hun beurt weer honderden of duizenden anderen aan. Zo'n explosieve uitbraak was dus wel degelijk mogelijk.

Dergelijk agressieve ziekteverwekker was niet bekend, dat betekende nog niet dat ze niet kon bestaan. Bacteriën en virussen muteren constant en wetenschappers ontdekten iedere dag nieuwe varianten. Ook uiterst geïsoleerde gemeenschappen raakten geïnfecteerd. Zelfs in een afgelegen en totaal geïsoleerd dorp ergens in Centraal Afrika, waar men er zeker van was dat er geen fysiek contact had plaatsgevonden met mensen van buiten het dorp, raakte men besmet. Ook waren er zeelui aangetast die al een hele tijd op

zee waren en die dus zeker niet besmet konden zijn door anderen. Dit was werkelijk ongezien en zorgde voor allerlei speculaties. Sommige specialisten vermoedden dat de ziekteverwekker lange tijd kon overleven zonder drager en gewoon via de lucht verspreid werd. Dieren werden vreemd genoeg niet aangetast, er was geen enkel geval gemeld van deze aandoening bij een dier. Niemand kon echter garanderen dat ze geen drager waren. Het kon best zijn dat de dieren niet ziek werden maar dat ze de ziekte wel konden overdragen. Er waren vele prognoses naar voren gebracht, doch niemand wist hoe het juist in zijn werk ging. Ook wat betreft de verdere evolutie van de pandemie tastte men in het duister. De meeste mensen stierven 1 à 2 dagen na de eerste symptomen, sommigen echter veel sneller en er waren er zelfs die stierven voordat ze symptomen vertoonden. De specialisten die hierover berichtten, ook op buitenlandse zenders, schatten in dat na vier à vijf dagen de totale wereldbevolking aangetast zou kunnen zijn. Een remedie kon op zo'n kort tijdsbestek onmogelijk ontwikkeld worden.

Waarom Chris nog niet aangetast is, weet hij niet. Zal hij alsnog ziek worden of is hij op een of andere manier immuun? In heel zijn leven is hij nog nooit ziek geweest. Hij heeft geen enkele kinderziekte gekregen en op de controles door de arbeidsgeneesheer is telkens gebleken dat Chris uitermate gezond is. Hij heeft daar nooit bij stilgestaan. Nu lijkt het hem toch vreemd dat hij zelfs nog nooit een verkoudheid of een griepje heeft gehad. Zou het kunnen dat hij een genetische afwijking heeft die hem immuun maakt voor alle ziekteverwekkers? Toen vorige zondag op televisie uitgelegd werd hoe de infectie zich zo snel en wereldwijd kon verspreiden, was Chris ervan overtuigd geweest dat ook hij vlug ziek zou worden. Vanaf zaterdag 21 juni had hij zich goed afgezonderd in zijn villa. Daarvoor echter had hij veel sociale contacten gehad. Op vrijdag, een dag voor het alarm, was hij naar een receptie gegaan van Techmarine die vlakbij Amsterdam zat. Dat bedrijf vierde zijn vijftigjarig bestaan. Er waren honderden mensen van over heel de wereld. Iedereen van betekenis in de scheepsbouw was aanwezig. Ook brokers en chartermaatschappijen waren van heinde en verre gekomen om dit prestigieuze feest mee te maken. Velen van hen waren voor 1 of 2 dagen heen en weer naar Amsterdam gevlogen. In deze periode van het jaar was het druk en ze konden niet lang van huis, maar ze wilden de kans niet laten liggen om op dit event

interessante contacten te leggen. Chris had er veel collega's en andere zakenrelaties ontmoet. Het kon niet anders of er liepen daar geïnfecteerden rond, de meesten waren drukke stations of luchthavens gepasseerd. 's Avonds had hij gedineerd met de Italianen van Framarnelli, een charterbedrijf dat jachten verhuurde in Kroatië, Italië en het zuiden van Frankrijk. Zij waren geïnteresseerd in de aankoop of de huur op lange termijn van een aantal gebruikte schepen die ze bij Vandermolten Shipyards in beheer hadden voor klanten die juist een nieuw, meestal groter jacht hadden laten bouwen. Ook het vorige jacht van sjeik Al Ahmad, de 'Eimlaq' hadden zij in beheer. Dat schip van 85 meter vond de sjeik te groot en te onpersoonlijk. Er was te veel personeel nodig aan boord zodat hij te weinig privacy had. Bovendien zat het schip op een of andere manier altijd vol met veel te veel gasten. De sjeik had dit grote schip te koop gezet en twee wat kleinere jachten laten bouwen - de Almira I en II - die hij op twee paradijselijke plaatsen in de wereld wilde afmeren, eentje in de Middellandse Zee en eentje in de Caraïben. Zo moest hij zijn jacht niet telkens de lange overtocht laten maken van de ene vakantiebestemming naar de andere. De Eimlaq stond nu al meer dan een jaar te koop. Er was weinig interesse. In samenspraak met de sjeik hadden ze beslist om het jacht in de verhuur te steken. Chris had met de Italianen tot laat in de avond in het Amstel hotel besproken of en hoe ze eventueel zaken konden doen. Ook de Eimlaq was ter sprake gekomen. De mensen van Framarnelli waren de drukke luchthavens van Milaan en Amsterdam gepasseerd, de kans dat zij besmet waren was dus zeer reëel.

Ook al verwachtte Chris ziek te worden, toch had hij angstvallig ieder contact met anderen gemeden. De bemanning van de Almira's had hij vanaf de eerste dag vastberaden de toegang tot de villa geweigerd en hij was ook niet meer bij hen aan boord gegaan. Toen ze zich realiseerden dat zij via de satelietantennes de uitzendingen van het populaire Filipijnse televisiestation Wowowee konden volgen, waar uiteraard ook uitvoerig bericht werd over de pandemie, was het stiller geworden. Chris bleef met hen in contact via de marifoon. Zo konden ze naar mekaars gezondheidstoestand informeren. Op dinsdag, de derde dag na het alarm, waren de Filipijnen ziek geworden. Het was die ochtend begonnen met Benjie, de mecaniciens van de Almira II. Tegen de middag waren ze

alle vier goed ziek. Daarop had Chris het noodnummer gebeld. Hij moest lang op een verbinding wachten en toen dat eindelijk lukte, kreeg hij tot zijn ontsteltenis een opgenomen boodschap te horen:

“Zieken kunnen niet meer opgehaald worden, alle quarantaine sites zitten vol. Blijf thuis en zonder de zieken zo veel mogelijk af van diegenen die nog niet aangetast zijn. Kijk naar de uitzendingen van de crisiscel en volg de instructies die daar gegeven worden nauwgezet op.”

Kort na de middag had men inderdaad op tv gemeld dat de situatie dermate geëscaleerd was dat zieken thuis moesten blijven. Diezelfde avond had Chris een sterk verzwakte Aquino op kanaal 62 gehoord. Toen was Dalila al in coma. Dat was de schriekste van de vier, hij had blijkbaar de minste reserves. Nadien had hij van de Filipijnen niets meer gehoord. 's Anderendaags kreeg hij geen antwoord meer op zijn oproepen. Zij waren beter geïsoleerd geweest dan hijzelf en niet op drukke plaatsen geweest want ze hadden, zoals de sjeik opgedragen had, de schepen de laatste weken niet verlaten. Toch waren zij zwaar ziek of misschien wel dood. Chris voelde zich fysiek nog steeds kiplekker. De eerste dagen had hij amper durven eten, nu at hij terug volop. De koelkast was ondertussen zo goed als leeggegeten en hij begon zich af te vragen hoe hij de komende dagen aan eten moest raken.

Er was gevraagd om zo weinig mogelijk te telefoneren en Chris had zich daaraan gehouden, plichtsbewust en gedisciplineerd als hij was. Hij had niemand gebeld om te horen hoe ze het stelden, zelfs zijn vader op Mauritius niet. Hij kon zich niet langer beheersen. Als hij immuun was, was zijn vader dat misschien ook. Het internet was de tweede dag al platgelegd, op die manier kon hij dus geen contact leggen. Toen hij uiteindelijk probeerde te bellen gaf de telefoon zelfs geen kiestoon meer. Hij wist niets van zijn vader. Via BBC World en CNN kreeg hij berichten waaruit bleek dat geen enkele regio gespaard bleef en dat dus ook de eilanden en landen rond Mauritius besmet waren. Van zijn personeel had hij eveneens niets meer gehoord. Het enige nieuws dat hij had, kreeg hij via de boodschappen op televisie die echter steeds verwarder werden en die elkaar dikwijls tegenspraken. Op de Vlaamse zenders gaven ze op woensdag aan dat ze door technische- en personeelsproblemen

niet konden garanderen dat er de volgende dag nog uitzendingen zouden zijn. De elektriciteit viel die woensdag regelmatig uit en pannes kwamen steeds frequenter voor en duurden ook almaar langer. Chris vreesde dat er al vlug helemaal geen elektriciteit meer geleverd zou kunnen worden. Hadden ze vorig jaar, toen ze het dak van de loods moesten vernieuwen, maar gekozen voor de Better Fovo dak afdekking dan had hij zich nu geen zorgen moeten maken over de stroomvoorziening. De fotovoltaïsche cellen hadden heel het bedrijf en ook de villa van stroom kunnen voorzien. De installatie ervan was te duur bevonden omdat heel de bestaande infrastructuur aangepast moest worden. De regelgeving in België stelde absurde eisen wanneer je een systeem voor autonome stroomvoorziening wilde installeren. Er was daarover in de media een heftige polemiek ontstaan omdat de politici nog maar eens in het gareel bleken te lopen van de machtige energieleveranciers. Op het bedrijf stonden verschillende dieselgeneratoren die hij zou kunnen gebruiken om elektriciteit te produceren. Voorlopig durfde hij de villa echter niet verlaten om zo' n machine op te halen en te installeren. Ook op de schepen waren generatoren maar daar wou hij al helemaal niet naartoe.

Chris maakte zich ook grote zorgen over de chemische sites in de haven van Antwerpen. Zouden die op tijd en veilig stilgelegd zijn? Noodplannen dienaangaande waren in werking gezet, werd er op de televisie gemeld, maar hoe deed je dat als deskundigen niet meer kwamen opdagen omdat ze ziek waren, of dood. Was er genoeg tijd geweest om alle installaties stil te leggen? Stel je voor dat de site van BASF op linkeroever de lucht in zou gaan! Gelukkig waren de kerncentrales al enkele jaren stilgelegd. Zelfs in Frankrijk waren de laatste actieve kerncentrales buiten bedrijf gesteld. Dat was in 2021 gebeurd, nu al 4 jaar geleden. Dankzij Better Solar en de nieuwe technologieën, zoals de laatste generaties windmolens die door Better Wind ontwikkeld waren, had men wereldwijd een programma kunnen starten dat voorzag in de sluiting van alle kerncentrales. Het was een gigantische onderneming geweest die vele jaren in beslag had genomen. Na Chernobyl, Fukushima en uiteraard Cruas waar in 2018 nog duizenden slachtoffers waren gevallen, was er een breed draagvlak om eindelijk ernstig te investeren in de ontwikkeling van andere, herbruikbare bronnen van energie. Zelden was er zo weinig

protest tegen een belasting als tegen de energietaks die heel de omschakeling gefinancierd had. De mensen waren er klaar voor.

Vanaf woensdag, 25 juni, was er geen elektriciteit meer en ook de druk op de waterleiding was geleidelijk verminderd om tegen de avond volledig weg te vallen. Ieder contact met de buitenwereld was nu onmogelijk geworden, tenzij hij de villa zou verlaten. Zo alleen in dit grote huis, voelde hij zich tot zijn eigen verbazing geborgen en relatief veilig. Hij had de villa niet verlaten en was immers niet ziek geworden. Het besef dat hij binnenkort naar buiten moest, al was het maar om eten te halen, maakte dat hij de paniek terug voelde opkomen. Ook al werd hij gedwongen zijn veilige cocon te verlaten, hij moest kost wat kost rustig blijven en mocht geen fouten maken. 's Anderendaags zou hij beslissen hoe het verder moest.

En zo ver zijn we nu. Het is donderdag laat in de middag en Chris zit nog altijd aan zijn bureau voor zijn blocnote met ruitjespapier. Zijn dure pen heeft hij ondertussen weggelegd. Het plan om een analyse van de toestand op een A4 neer te pennen, is gestrand op een summiere opsomming van de verordeningen die op tv gegeven zijn die eerste dag van het alarm. Hij heeft in gedachten de voorbije dagen gereconstrueerd en hij is zwaar teleurgesteld in zichzelf. Hij is er nog steeds niet uit wat hij kan of moet doen. Hij moet absoluut een plan opmaken, naar de toekomst kijken en niet blijven herkauwen wat er voorgevallen is. Hoe moet er omgegaan worden met deze situatie en hoe zal hij de komende dagen door komen? Het papier met zijn notities belandt in de papiermand en hij begint opnieuw. Wat moet er gebeuren en wat is het meest dringend?

“IN DE SPAR ETEN HALEN - KOEVOET MEENEMEN”

Vandaag komt hij nog door, maar morgen moet er eten gehaald worden. De lokale Spar van Frans is de dichtstbijzijnde winkel waar hij een groot gamma voedingswaren kan vinden. Gelukkig is dat vlakbij, amper 1 kilometer verder. Hij zal er moeten inbreken en mag dus niet vergeten gereedschap mee te nemen zodat hij de achterdeur kan forceren. Vooraan zijn ijzeren rolluiken weet hij en die zullen naar beneden zijn. Hopelijk is Frans met zijn vrouw niet in de winkel gestorven zodat hij er geen lijken zal aantreffen.

Welke maatregelen moet hij nemen om het risico op besmetting zo klein mogelijk te houden? Of mag hij ervan uitgaan dat hij niet besmet wordt? Is hij onaantastbaar? Enerzijds is hij niet overtuigd van zijn immuniteit, anderzijds beseft hij dat hij al lang aangetast had moeten zijn. Als hij de villa verlaat, zal het contact met lijken onvermijdelijk zijn en de kans op besmetting dus groot. Hij heeft te weinig informatie om een goede risicoanalyse te maken. Hij weet ook niet of er nog andere overlevenden rondlopen en of die dan ziek zijn of niet. Misschien hebben sommigen veel weerstand en duurt het gewoon langer voor ze ziek worden en sterven. Wie zal het zeggen. Eigenaardig genoeg is hij diep van binnen bijna zeker dat er geen andere overlevers zijn. De wereld voelt leeg aan. Dat is een heel raar en toch bijzonder intens aanvoelen. Louter rationeel, is de kans dat er nog andere overlevenden zijn groot. Als hij immuun blijkt, waarom zouden er dan geen anderen immuun kunnen zijn? Veronderstel dat er één op een miljoen mensen antistoffen zou hebben tegen de kwaal, dan zou dat betekenen dat er op de wereld nog 7000 overlevenden rondlopen. Moet hij op zoek naar lotgenoten? Hoe moet hij dat aanpakken? Dat probleem is nu niet aan de orde, hij moet bij de les blijven. First things first. Eerst voor eten zorgen en maatregelen nemen zodat hij de eerstkomende dagen doorkomt. Hoe raakt hij zo veilig mogelijk in de Spar? Dat is het eerste probleem dat opgelost moet worden.

“LANDROVER”

De Aston Martin of de BMW zijn niet geschikt. Die cabrio's kunnen minder efficiënt afgesloten worden en hebben een te kleine kofferruimte. Hij wil veel meebrengen zodat hij voor verschillende dagen gerust is. De ventilatie van de Landrover kan hij uitschakelen zodat er zo weinig mogelijk buitenlucht in de auto komt. Wat zal hij buiten aantreffen? Hoe groot is de chaos? Zijn er nog mensen in leven? Als hij nog zieken aantreft, zal hij alles in het werk stellen om contact met hen te vermijden. Misschien zijn er obstakels die hem zullen hinderen. Ook al is het niet ver naar de Spar, misschien is er met de auto niet door te komen. Hoe groot is de chaos daarbuiten? Wie weet waren er zieke mensen onderweg geweest die bewusteloos raakten achter het stuur en versperren die auto's met een lijk nu de weg. Of misschien liggen er doden op straat. Hopelijk moet hij niet te voet gaan, dat zou de kans op besmetting aanzienlijk

verhogen en bovendien wil hij zo weinig mogelijk geconfronteerd worden met lijken. Lijken die na vier dagen in deze warmte flink zullen stinken. Hij gruwet bij het idee van rottende lichamen waar de maden zich aan te goed doen. Hij probeert het beeld uit zijn hoofd te krijgen en concentreert zich op zijn planning. De Landrover is een goede keuze, die zal in ieder geval een aantal hindernissen kunnen overwinnen.

“BESCHERMENDE KLEDIJ - REGENPAK EN NATTE HANDDOEK”

Chris twijfelt of hij een van die witte pakken zal ophalen die in het spuitatelier liggen. Die gebruikten ze bij het polyesteren of wanneer ze in de spuitcabine werkten. Ze sluiten hermetisch af en de maskers zijn uitgerust met koolfilters. Zo'n pak zou de ideale bescherming bieden maar de loods waarin hij het moet ophalen, bevindt zich aan de andere kant van het terrein en er is met de auto niet bij te komen. Uiteindelijk beslist hij om morgen gewoon het regenpak aan te trekken dat hij altijd meeneemt als hij gaat fietsen en hij zal een natte handdoek voor zijn mond en neus binden. Ok, dat is een goed plan. Hij tikt met de achterkant van zijn pen op het blad en bedenkt wat hij de volgende dagen moet doen. Als hij eten heeft, kan hij zich terugtrekken in de villa, zijn veilige cocon. Zonder elektriciteit en zonder stromend water zal het daar niet comfortabel zijn. Dat is het volgende punt op zijn blad:

“ELEKTRICITEIT (GENERATOR) - STROMEND WATER (SCHELDEPOMP - SLANG)”

Lange tijd opgesloten zitten zonder elektriciteit en stromend water is geen optie. Niets aan te doen, hij moet een dieselgenerator uit de loods halen en die naast de garage plaatsen. Die levert onvoldoende stroom om heel het huis van energie te voorzien, maar hij zal kunnen koken en licht maken. Hij is voldoende handig met electro om dat voor elkaar te krijgen, toch zal het enkele uren werk zijn om alles geïnstalleerd te krijgen. Stromend water is een groter probleem. De scheldepomp die ze gebruiken voor het water dat ze nodig hebben op de werf staat op de kade vlakbij de slipway en dat is een heel eind weg. Misschien kan hij voldoende slang vinden in het magazijn. De vraag is echter of de pomp voldoende druk kan

geven om het zo ver weg te pompen? Chris beseft dat het een hele onderneming wordt waarbij succes niet gegarandeerd is en die bovendien veel tijd in beslag zal nemen. Tijd die hij buiten moet doorbrengen en dat staat hem danig tegen. Zich wassen met water uit flessen is echter geen goede oplossing voor de lange termijn en het toilet is nu al smerig en stinkt. Ook al is het geen drinkbaar water, hij moet zorgen dat hij kan beschikken over stromend water. Hij herleest wat hij opgeschreven heeft. Helemaal tevreden is hij niet maar hij ziet geen andere optie.

Hij blijft tobben. Tot hij plots beseft dat er wel degelijk een andere optie is. Dat hij daar niet eerder aan dacht. Blijkbaar kan hij nog altijd niet helder denken. Hoe stom kan je zijn! Er liggen immers verschillende jachten aan de kade waar hij kan intrekken. Hij moet gewoon verhuizen naar een schip. Hij kan ook een schip kiezen dat op een bok in de loods ligt. De kraan om zo'n schip te water te laten, krijgt hij aan de praat, dat is geen probleem. Al die schepen zijn uitgerust met een generator en stromend water is uiteraard geen probleem. Waarom zou hij trouwens niet kiezen voor één van de Almira's? Die beschikken zelfs over een gesofistikeerde installatie om drinkbaar water te produceren. Hoe langer hij erover nadenkt hoe enthousiaster hij wordt. Tot hij plots beseft dat dit impliceert dat hij zijn vertrouwde huis, het huis waar hij heel zijn leven gewoond heeft, moet verlaten. Hij houdt niet van verandering en is enorm gehecht aan dit huis. Het zal niet gemakkelijk worden, de omstandigheden dwingen hem zich totaal anders te organiseren. Hij mag niet emotioneel worden en moet gaan voor de meest pragmatische oplossing. Chris heeft niet veel moeite om zijn emoties weg te drukken. Geen flauwekul, het is een goed plan en resoluut neemt hij zijn pen en doorstreept wat hij zojuist opgeschreven heeft.

~~“ELEKTRICITEIT (GENERATOR) – STROMEND WATER
(SCHELDEPOMP – SLANG)”~~

“VERHUIZEN NAAR EEN ALMIRA !!”

Aan boord van de Almira's zijn alle voorzieningen om gedurende lange tijd volledig autonoom te leven. Op beide schepen zijn dieselgeneratoren die heel het schip met alles erop en eraan van stroom kunnen voorzien. Drinkbaar water is eveneens geen

probleem want de sjeik heeft niet alleen een dure ontziltingsinstallatie laten installeren zodat hij lange periodes op open zee kan doorbrengen, maar ook een krachtige ozonfilter om het water drinkbaar te maken. Ze hebben enkele maanden geleden de installatie getest en de resultaten waren verbluffend. Het water dat uit iedere kraan op het schip komt is perfect drinkbaar. Chris had het overdreven gevonden dat sjeik Al Ahmad had aangedrongen op de installatie van toestellen die bestemd zijn voor schepen met een bezetting van 20 personen. De twee Almira's zijn identieke schepen, het testen van het water was gebeurd met water van de Almira I. Daarom beslist Chris voor dat schip te kiezen. Dat hij daarbij geconfronteerd zal worden met de lijken van Aquino en Dalila is zorgwekkend maar onvermijdelijk. Hopelijk liggen ze in bed zodat hij ze in hun lakens kan wikkelen en zo overboord kan kiepen. Wat ziet hij op tegen die karwei, hopelijk stinken ze nog niet te hard.

Chris is tevreden, eindelijk is er een plan, hij kan in actie komen. Morgen gaat hij naar de Spar met de Landrover en daarna neemt hij zijn intrek op de Almira. Hij legt zijn Mont Blanc neer, rechts van de laptop, netjes op zijn plaats. Aarzelend staat hij op. Moet hij hier geen nachtje over slapen? Is het een goed plan? Is er niet nog een betere optie? Hij is echter al onderweg naar de logeerkamer waar de koffers liggen. Maximaal drie koffers wil hij meenemen zodat hij niet te veel over en weer moet lopen tussen de auto en het schip. Bovendien moet er voldoende plaats overblijven voor het eten dat hij van de Spar wil meebrengen. Zorgvuldig zoekt hij de kleren uit die hij wil meenemen en vouwt die nauwgezet op. Chris is ijdel en vindt het lastig dat hij niet heel zijn garderobe kan meenemen. Zijn verzameling horloges en vulpennen gaan in een koffer, ook enkele overalls neemt hij mee want hij beseft dat hij er vanaf nu alleen voor staat en dat hij ook de lastige, vuile karweien zelf zal moeten opknappen. Zijn laptop past niet meer in een koffer, daarom steekt hij die in de rugzak waar hij ook nog wat belangrijke documenten bij voegt: identiteitskaart, reispas en de eigendomsbewijzen van de onroerende goederen die de familie bezit. Hij verzamelt al het geld dat in huis is en steekt dat ook in de rugzak. Hij heeft zijn tijd genomen en hij voelt zich een stuk beter, hij heeft terug de touwtjes in handen. De koffers staan netjes op een rij in de garage met de rugzak er bovenop. Morgenvroeg zal hij ze op de achterbank laden zodat de kofferruimte vrij is voor zijn boodschappen. De zwarte

kratten waar ze dennenappels in stockeren om de haard mee aan te maken, zijn uitermate geschikt om morgen zijn boodschappen in te laden. Het staat hem tegen dat hij die kratten achteloos op de grond moet leeggieten, hij wil het huis graag netjes achterlaten. Er is echter niets waar hij de dennenappels in kan doen. Een voor een giet hij de kratten leeg. Er blijken 8 stuks in de koffer van de Landrover te passen. Hij moet morgen de kratten niet al te vol laden zodat ze mooi gestapeld kunnen worden. Op de passagiersstoel is nog plaats voor twee kratten, als reserve. Ondertussen is het donker. Voor hij naar bed gaat, maakt hij nog een gedetailleerde boodschappenlijst. Enkel voedingswaren die lang houdbaar zijn, komen in aanmerking. De koelinstallaties van de Spar zullen al langer dan 24 uur stilliggen, daar kan hij dus niets uit meenemen. Vers vlees wordt een probleem. Hij neemt ook nu weer zijn tijd en het is laat als hij in bed kan.

Voor het eerst sinds lang slaapt hij rustig en diep. Om 9 uur, na een summier ontbijt is hij klaar. Hij loopt door het huis om te zien of alles goed afgesloten is en om te kijken of er nog iets absoluut mee moet. Hij haalt alle stekkers uit de stopcontacten. Even twijfelt hij over de groepsfoto die verleden jaar op de nieuwjaarsreceptie is genomen. Alle medewerkers van het bedrijf staan er op, zijn vader en hijzelf helemaal vooraan. Beiden hebben ze hun beste pak aan. Vader was met Kerst van Mauritius naar België gekomen om het personeel te laten zien dat hij er ook nog was. Hij is twee dagen gebleven en was zichtbaar blij dat hij terug weg kon. Hij bemoeide zich niet meer met de zaken maar dat moesten de arbeiders niet weten. Hij dacht dat sommige oudere werknemers Chris te jong vonden om het bedrijf te leiden. Achter hen staan de zowat 50 medewerkers, allemaal in de mooie blauwe outfit van het bedrijf, de pet met het chique logo op het hoofd. Velen van hen zijn al jaren in dienst en Chris kent ze allemaal. Hij zet de foto terug op zijn plaats. Hij zou een koffer moeten openmaken en waartoe dient zo'n foto al bij al? Iedereen is trouwens toch dood, hij kan ze beter gewoon vergeten.

Hij heeft zich de laatste dagen niet fatsoenlijk kunnen wassen en kijkt uit naar het heerlijke bad dat hij straks op de Almira zal nemen. Eerst is er werk aan de winkel. Zijn bagage op de achterbank laden en het regenpak aantrekken. Hij maakt de keukenhanddoek die

gisteren klaargelegd is vochtig en bindt die voor zijn gezicht zodat neus en mond bedekt zijn. Hij gaat achter het stuur zitten, sluit de portieren goed af en zet de ventilatie uit. Hij start de wagen en wil met de afstandsbediening de garagepoort openen. Er gebeurt natuurlijk niets en hij moet uitstappen om de poort manueel te openen. Het hek aan het begin van de oprijlaan staat open zodat hij direct de Philippe Saverysstraat op kan draaien, die naar het centrum van Temse leidt.

De scheepswerf ligt in een rustige, groene straat. Er staan slechts een paar villa's in de straat die parallel met de Schelde loopt. De mooie tuinen staan prachtig in bloei. De weg is leeg en bij de burens is niets abnormaals te zien. Overal zijn de rolluiken naar beneden. Het lijkt wel een gewone rustige zondagochtend. Even lijkt het of Chris onderweg is naar de bakker waar hij straks in de rij zal staan om zijn verse pistolets op te halen. Al vlug wordt hij met de neus op de feiten gedrukt. Iets verder in de straat ziet hij Max over straat lopen, de Duitse Scheper van zijn overbuur. Dat is raar want Louis houdt de gevaarlijke hond bij het uitlaten altijd stevig aan de lijn. De hond loopt even achter de auto aan, geeft het dan op en keert terug. Chris ziet nog net in zijn achteruitkijkspiegel dat Max over een tuinmuurtje springt.

Wat verder draait hij de Dorpsstraat in. Nu komt hij in de bebouwde kom tussen de appartementen en plots verandert de situatie compleet. De meeste auto's staan netjes geparkeerd, maar hier en daar staat een auto gewoon op de rijweg of half op de stoep. In sommige auto's zitten dode chauffeurs achter het stuur. Van enkele staan de portieren wagenwijd open, er zijn zelfs wagens waarvan de motor nog draait. Waarschijnlijk zijn sommige mensen na het ontdekken van de eerste symptomen in paniek geraakt en nog vlug ergens naartoe willen gaan. Het lijkt een scene uit een slechte rampenfilm. Het is een afschuwelijk zicht. De lijken, ook op de stoep ziet hij er één liggen, zijn uitgemergeld, vel over been. Hoe is het mogelijk dat men op zo'n korte termijn zo drastisch kan vermageren. Ze kunnen slechts een paar uren ziek geweest zijn. Nergens een levende ziel te bekennen. In een auto die tegen een vluchtheuvel tot stilstand is gekomen, blijkt een heel gezin te zitten. De moeder zit achter het stuur met haar hoofd op het dashboard en de vader die op de achterbank zit, houdt zijn twee kinderen stevig

vast. Het dochtertje van een jaar of 9 ligt met haar hoofd op de schouder van haar vader. Het jongetje, dat iets jonger lijkt, ligt in foetushouding op de achterbank met zijn hoofd op de schoot van zijn papa. Chris weet dat hij dit tafereel aangrijpend moet vinden. Het enige wat hij voelt is afschuw. Hij wordt misselijk en vreest dat hij zal moeten braken. Vlug kijkt hij weg en rijdt verder. Aan de stoplichten waar hij rechtsaf moet om de straat van de Spar in te draaien, blijkt er geen doorkomen aan. Een lijnbus staat in het midden van het kruispunt, heel de weg is geblokkeerd. De deuren staan open en op het eerste zicht is er niemand aan boord. Rond de bus staan verschillende auto's. Sommige zijn leeg, in andere zitten lijken. De motor van een van de auto's draait nog. Chris moet noodgedwongen stoppen. Hij zweet, raakt buiten adem, zijn misselijkheid neemt toe. Hij kan zich amper verroeren, alles draait voor zijn ogen, hij vreest ieder moment het bewustzijn te verliezen. Is dit het einde? In paniek rukt hij de natte handdoek van voor zijn gezicht en ritst hij het regenpak open. Hij hijgt en hapt naar adem, het zweet breekt hem uit. Met veel moeite slaagt hij erin diep in te ademen. Het uitademen probeert hij zo lang mogelijk te rekken. Na een tijdje lukt het hem. Vijf tellen inademen en vijf tellen uitademen. Het hijgen houdt op en langzaam wordt hij rustiger. De misselijkheid blijft maar hij moet niet braken. Hij veegt zijn zweet af met de handdoek en overloopt zijn opties. Hij kan hier omkeren, naar huis vluchten om daar een ander plan te bedenken of hij kan uitstappen en zijn weg te voet vervolgen. De verleiding is groot om terug naar de veilige villa te gaan. Te voet verder gaan ziet hij niet zitten. Mischien kan hij de auto's die de weg versperren, verplaatsen? Waarschijnlijk starten sommigen wel. Dat zou betekenen dat hij een hele tijd in de buitenlucht moet vertoeven en noodgedwongen contact met de afzichtelijke lijken zou hebben. Hij kan natuurlijk proberen met bruut geweld een doorgang te forceren. Als hij die Opel Corsa, die tegen het stoplicht gecrasht is, opzij kan duwen zodat die half op het voetpad terechtkomt, raakt hij er misschien net door. Gisteren heeft hij de mogelijkheid in overweging genomen dat de weg misschien geblokkeerd zou zijn. Mede daarom heeft hij immers voor de Landrover gekozen. Hij moet zich aan zijn plan houden en proberen de klus te klaren zonder zijn auto te verlaten. Het zint hem niet dat hij zijn beschermende kledij heeft opgegeven. "Hou je verdomme bij je plan en wees sterk" schreeuwt hij luid tegen zichzelf. Hij doet de handdoek terug

voor zijn gezicht en ritst de regenkleedij tot helemaal boven toe. Hij heeft eten nodig en als hij het nu niet doet, moet hij later toch terugkomen. Hij voelt de misselijkheid wegtrekken. Dat hij niet heeft moeten braken, stelt hem gerust.

Langzaam rijdt hij de Landrover tot tegen de achterkant van de Corsa, zo schuin mogelijk. Hij moet niet eens veel gas geven om de achterzijde van de auto op de stoep te duwen. Het hoofd van het meisje dat aan het stuur zit, valt achterover. Daarbij lijkt het of haar mond openvalt en Chris denkt heel even dat ze nog leeft. Een levend mens zou z'n hoofd echter nooit in zo'n hoek kunnen draaien. Nu moet hij de voorkant van de auto opzij zien te duwen en dan kan de Landrover er net voorbij. Dat gaat een stuk moeilijker, de auto is blijkbaar met een redelijke snelheid tegen de paal geknald en de bumper zit er rond gewrongen. Chris is echter vastbesloten. Met een verbeterd blik in de ogen geeft hij volle gas en duwt de auto opzij. Hij hoort het glas van koplampen breken. Gelukkig is zijn radiator beschermd door een stevig inox frame. Met een luide dreun knalt het verkeerslicht tegen de gevel van het hoekhuis. Het meisje is van de chauffeursstoel gegleden. Chris is blij dat ze uit het zicht ligt. Hij kan zijn weg vervolgen. De rest van de weg levert geen probleem op. Hij is opgelucht als hij de groene poort ziet waarop in het groot het logo van de Spar geschilderd is. Dit is de achterzijde van de winkel. Hier leverden tot voor kort de leveranciers hun waren af. De vrachtwagens blokkeerden dikwijls de doorgang als ze paletten aan het lossen waren. Er is een houten deur naast de poort die vermoedelijk uitkomt in het magazijn, die zal hij moeten openbreken.

Hij rijdt de Landrover achterwaarts tot vlak tegen de poort en opent het kofferdeksel van binnenuit. Hij controleert of het regenpak goed dicht zit, zet de kap op en trekt de handdoek aan zodat die stevig voor mond en neus blijft zitten. Hij is ervan overtuigd dat dit zinloze maatregelen zijn, toch wil hij absoluut bij het plan blijven dat gisteren bedacht is. Niet improviseren, goed nadenken en daarnaar handelen. Hij verlaat de auto en schrikt van de weeïge geur. Er zijn geen lijken in de onmiddellijke omgeving te zien en toch is er die misselijk makende stank. Er zijn drie stevige slagen met de moker nodig om de deur open te krijgen. Het slot blijft in de deurstijl zitten en waar de kruk zat, is een gat. Het staat hem danig tegen dat hij

dingen kapot moet maken, maar nood breekt wet. Chris stapt de gang in en via een zijdeur komt hij in het magazijn. De sectionele poort is elektrisch. Er is een lus en als hij daaraan trekt klikt het slot los en schuift de poort omhoog. Hij neemt de kratten uit de kofferbak. In het magazijn is het niet gemakkelijk om alles te vinden. Daarom haast hij zich naar het winkelgedeelte waar hij de weg kent want hij komt hier regelmatig inkopen doen. Gelukkig blijken er geen lijken te liggen. Eerst controleert hij de vriezers, die liggen al minstens twee dagen uit en er stijgt een onaangename geur op, alles blijkt ontdooid. Hier durft hij niets van mee te nemen. Hij neemt zijn boodschappenlijst en begint systematisch in te laden. Conserven en deegwaren ook droge worsten, salami's en kaas. Alles wat voedzaam is en een langere tijd bewaard kan worden gaat in de bakken. Hij is zowat een half uur bezig. Een paar zaken die op zijn lijst staan, vindt hij niet direct. Lang zoekt hij niet, hij wil hier zo snel mogelijk weg. Hij kan altijd terugkomen om zijn voorraad aan te vullen, alhoewel hij zich liever nog enkele dagen wil afzonderen zonder buiten te komen. Snel loopt hij heen en weer naar de auto om alles in te laden. Bij het verlaten van het magazijn trekt hij de garagepoort terug naar beneden, niet in het slot zodat hij makkelijk terug binnen kan als dat nodig moest blijken. De terugweg levert geen probleem op, alles ligt er exact hetzelfde bij als op de heenweg. Als hij de toegangspoort tot de werf doorrijdt, en direct rechtsaf rijdt naar de kade waar de Almira's liggen, zinkt de moed in zijn schoenen. De confrontatie met de dode bemanning is nu onvermijdelijk. Hoe moet hij daar mee omgaan? Ze in de Schelde gooien lijkt hem de enige goede oplossing.

Hij parkeert de auto naast de gangway van de Almira en neemt alvast één kist mee aan boord, die zet hij in het gangboord neer. Eerst kijken hoe het zit met de Filipijnen. Na even zoeken vindt hij ze alle vier in het salon op het lower deck. Deze kleine zitruimte naast hun kajuiten is bedoeld als refter en recreatieruimte waar ze hun schaarse vrije tijd kunnen doorbrengen. De stank is verschrikkelijk. Chris had verwacht hier enkel de bemanning van de Almira I aan te treffen, maar kapitein Datu en mecanicien Benjie van de Almira II liggen hier ook, wat betekent dat ze tegen alle richtlijnen in bij elkaar zijn gaan zitten. Alle vier de lichamen liggen op de grond. Dalila, Datu en Benjie liggen dicht bij elkaar in een hoek van de kamer. Het lijkt of ze daar op een hoopje gegooid zijn.

Aquino zit met zijn rug tegen de muur in de tegenoverliggende hoek. Zijn hoofd eigenaardig achterover en zijn ogen en mond wijd open. Waarschijnlijk is hij als laatste gestorven en heeft hij de anderen bij elkaar gelegd. Alle vier zijn ze totaal uitgemergeld. Vlug sluit hij de deur van de kamer achter zich. Hij heeft slechts een glimp opgevangen. Het is voldoende om er zeker van te zijn dat ze al een tijdje dood zijn. Na een korte aarzeling besluit hij dit schip te verlaten en naar de Almira II te gaan. Het zal er in ieder geval frisser ruiken en de hoeveelheid ziektekiemen zal er ongetwijfeld lager liggen. Bovendien moet hij de lijken dan niet opruimen. Chris huivert bij de gedachte dat hij deze vier mannen op zou moeten pakken en overboord werken.

De Almira's zijn zusterschepen, en voorzien van exact dezelfde uitrusting. Zelfs de inrichting van de kamers is identiek, tot de kleur van de handdoeken toe. De sjeik heeft het zo gewild. Of hij nu op de Middellandse zee vaarde of in het Caraïbische gebied, het moest lijken of hij op hetzelfde schip zat. Hij wilde zich op beide schepen thuis voelen. Hij had zelfs overwogen om, naargelang op welk schip hij verbleef, de bemanning iedere keer mee te verhuizen. Dat was echter praktisch heel moeilijk en daarom heeft hij twee kapiteins en twee mecaniciens genomen. Ook de filtering van het water gebeurt op beide schepen op dezelfde manier. Alleen hebben ze het water van de Almira I reeds in het labo geanalyseerd en nog niet dat van de Almira II. Dat kleine pluspunt weegt niet op tegen het feit dat hij op de Almira I met vier lijken zit. Dus zet hij de krat die nog in het gangboord staat terug in de auto en rijdt achteruit naar het andere schip.

De deur die toegang geeft tot de hal, blijkt open te staan. Chris stapelt de kratten met etenswaren en ook zijn koffers netjes in het gangboord. Hij zal straks alles naar boven brengen en wegbergen. Eerst wil hij het schip inspecteren om te zien of de Filipijnen alles correct achtergelaten hebben. Het schip heeft vier dekken. Chris gaat de trap af en begint op het lower deck. In de garage blijkt alles in orde. De tender en de jetski's liggen stevig verankerd aan de haken. De klep die toegang geeft tot het zwemplateau is afgesloten. De aangrenzende machinekamer ligt er piekfijn bij, je kan er van de grond eten. De generator draait zachtjes en de ventilatie doet zijn werk zodat het er niet warmer is dan in de rest van het schip. Het

schip heeft vier tanks die elk 21.000 liter mazout kunnen bevatten. De tanks zijn zo goed als vol ziet hij. Er zal voorlopig niet gevaren worden zodat de generator nog maanden kan draaien. De generator moet trouwens niet hard werken want de romp van het schip is gespoten met lak van Better Fovo Paint. De verf bevat fotovoltaïsche cellen die de batterijen redelijk op peil kunnen houden. Die werd ook gebruikt in de auto-industrie bij dure hybride wagens en in meer zonnige oorden zelfs in de bouwsector. De zware geluidsdichte deur aan de andere kant van de machinekamer geeft toegang tot een gang met vier gastenkamers. Twee dekken hoger, op het bridge deck, bevindt zich de gastensuite en de master bedroom, hier op het lower deck zijn de kamers een stuk kleiner doch mooi ingericht met elk een luxueuze badkamer. Die kamers zijn nog nooit gebruikt. Chris werpt in iedere kamer een blik en gaat dan verder naar voor waar hij in het gedeelte komt dat bestemd is voor de bemanning. Een smalle gang loopt tot in de boeg van het schip. Aan weerskanten liggen drie kamers. Twee grotere, voor de kapitein en de werktuigkundige en vier kleinere waar stewards en matrozen kunnen slapen. Er is een klein salon voor de bemanning en daarnaast een gemeenschappelijke badkamer. Het is in dat salon dat hij daarjuist op het zusterschip de lijken van de Filipijnen heeft aangetroffen. De kamers voor de bemanning zijn niet luxueus, toch zijn het al bij al mooie hutten. Datu en Benjie hebben van hun kamers een zootje gemaakt, die zal hij later moeten opruimen. Overall liggen lege blikjes bier en de vloer is bezaaid met kleren. Chris neemt de smalle diensttrap die hier vertrekt naar het bovenliggend main deck. De grote trap, die bestemd was voor de sjeik en zijn gasten, ligt midscheeps. Met de diensttrap, komt Chris in de bergplaats van de keuken uit. Hier staan ook de koelkasten en diepvriezers die dankzij de generator zijn blijven draaien. Spijtig dat er buiten een paar flessen melk niets van voeding in de koelkasten staat. De Filippijnen aten samen met de arbeiders van de scheepswerf in de kantine, vandaar dat de vriezers leeg zijn en de ijskasten voornamelijk gevuld met bier. Chris hoopt dat hij, wanneer hij binnenkort terug buiten durft komen, ergens een bedrijf vindt met een noodgenerator waar hij diepvriesvoeding kan inslaan, misschien een ziekenhuis. Dat zou een aangename verrijking zijn van zijn dieet. Als hij zich binnen twee dagen nog even goed voelt als vandaag, wil hij meer risico nemen en naar buiten gaan op rooftocht. Als hij dan nog niet besmet blijkt te zijn, is hij meer dan